Транскрипт беседе Владике Артемија

Ваше Преосвештенство, драги у Христу брате, преподобни и часни оци, сестре монахиње, браћо и сестре,

Благодарност најпре Богу на овом дивном и свечаном дану који нам је даровао, овако сунчаном, овако топлом. После неколико хладних дана дошао је овај топли дан. То је нека симболика да после кише увек гране сунце, после страдања долази олакшање, после ропства долази слобода.

Данас гледајући вас овде овако сабране на, што би рекао народ, радни дан, разумем кад је недеља и велики празници, овде буде овако пуно народа, а данас шта је то што нас је овде сабрало? То је речено у цркви, брат, Владика Никанор, је тамо говорио, овде је говорио мој школски друг, отац Душко, али оно што нас је сабрало овде јесте нешто што је изнад нас и уједно што је у нама. Једна црквена песма каже на резању колача: „Благодат Светога Духа данас нас сабра“. То је та сила Божанска која је све нас покренула јутрос из наших домова, из близине и из даљине, да дођемо овде, у ову нашу дивну и велику светињу, у српску Свету Фрушку Гору. То је та благодат која је била и у Светом Великомученику Артемију која је њему давала снаге да одржи своју веру, да поднесе све муке и страдања за Господа Христа, и да га Господ зато увенча и прослави и да га Црква Божија слави ево преко хиљаду и шест стотина година.

Оно што је вас овде довело, браћо и сестре, јесте ваша љубав, а љубав је од Бога, јер Бог је љубав, како каже Свето Писмо. Дошли сте овде да увеличате ово наше славље својим присуством, својим молитвама, својим молитвеним жељама.

Ја нећу о себи говорити, то ви сви добро знате – и откуд ја овде и одакле сам дошао овде. То није моја заслуга, то су се други побринули да тако буде, али нека је слава Богу за све. Како је свој живот завршио исто тако један велики прогнаник, један од великих и највећих светитеља – Свети Јован Златоусти? Многи знају, а многи и не знају. Ми га славимо и његову Литургију вршимо свакога дана у току године, али мало нас зна да је он био суђен и осуђен, да је био рашчињен, да је био прогнан и да је у прогонству завршио свој живот са тим дивним речима – слава Богу за све.

Далеко је од тога да себе поредим са тим великим угодником Божијим, али треба само да знамо да мој случај није први у историји Цркве. Неће бити ни последњи. Тога је увек било, јер, како рече отац Душан, злоба људска велики је грех, злоба је „адско наследије“ што би рекао Његош. А тога је увек било у роду људскоме, а и ми ми у Цркви смо од људскога рода, од исте материје, од крви и меса, и није чудо ако и међу нама таквих ствари понекад има. Али је утешно то да је Бог увек изнад нас, да је Богу све познато, све откривено, да од Њега нема ништа тајно ни сакривено. А Господ је рекао: „Нема ништа тајно што неће бити јавно.“ Тумачећи те Христове речи Свети Владика Николај каже: „Нека не тугује праведник што његова праведна дела свет не осећа и не уме да цени. Дођиће она на видело. А исто тако, нек се не радује злочинац да ће његова тамна и мрска

дела остати сакривена, јер су ноћу негде урађена. И она ће изаћи на видело. Нема ништа тајно што неће бити јавно.“ Бог је и Божија правда спора, али увек достижна.

Ми се надамо да ће благодат Духа Светога која је помагала и нашим Светим Прецима и свим угодницима Божијим и Светом Великомученику Артемију кога данас славимо, моме заштитнику чије име ја носим, да ће та иста сила Духа Светога помоћи и свима нама и целом нашем народу, и нашем монаштву, нашем свештенству да и ми одржимо веру нашу неокрњену, неупрљану, да ћемо због тога дочекати и ми да чујемо оне речи Христове благе: „Добро, слуго добри и верни. У малом био си ми веран, уђи у радост Господара свога.“

Нека Свети Великомученик Артемије својим заступништвом пред Богом награди све вас који сте уложили труда и добре воље да дођете данас овде да будемо заједно на молитви и на овом слављу. Хвала свима и живели сви на многаја и благаја љета.